

CSS Listy

Ctvrtletník Centra sociálních služeb Děčín, příspěvkové organizace statutárního města Děčín

MK ČR E 18790

Ročník 12, číslo 2

Slovo ředitele

Vážení a milí čtenáři našich Listů,

zdravím Vás na počátku prázdninového období. Za námi jsou náročné týdny, které zasáhly do životů nás všech. Až následující měsíce ukáží, do jaké míry nás celá situace ovlivní.

Toto číslo je jiné než obvykle. Vzhledem k situaci se nekonaly žádné akce na střediscích, proto bychom Vás rádi seznámili s tím, jak u nás uplynulé týdny probíhaly.

Ráda bych na tomto místě upřímně poděkovala všem zaměstnancům naší organizace, kteří se starali o ty nejohroženější skupiny obyvatel a celou tuto situaci, náročnou po fyzické i psychické stránce, zdárně zvládli.

Přeji nám všem, abychom před sebou měli již jen dobré vyhlídky a klidné dny.

PhDr. Jana Skalová
ředitelka organizace

Uvnitř tohoto vydání:

Koronavirové období 2

Koronavirové období 3

Koronavirové období 4

Koronavirové období 5

Koronavirové období 6

Koronavirové období 7

Tipy na výlet 8

Přejeme všem klidné a slunečné léto.

Co se dozvíte?

- Co se u nás děje nového?
- Čím se zabýváme?
- Co se v poslední době povedlo?
- Co by Vás mohlo zajímat?

Koronavirové období v naší organizaci

Uplynulé měsíce přinesly všem zcela nové a nečekané situace, se kterými jsme se nikdy do té doby nesetkali. Zvláště v sociálních službách, kde pracujeme s nejohroženější částí naší společnosti, byly uplynulé týdny náročné jak pro zaměstnance, tak pro samotné klienty. Poprosila jsem proto své kolegyně a kolegy, kteří se ocitli přímo v přední linii, aby pro čtenáře Listů popsali, jak náročné období vnímali a co si z něj odnášejí. Velice jim děkuji za čas, který rozhovoru věnovali, a za sdílení svých pocitů.

Kateřina Podzimková

Bc. Jiří Hatlapatka - vedoucí střediska č. 2 (Služby pro seniory):

Jak jste prožívali uplynulé týdny na Vašem středisku?

Přelom února a první polovina března byly vcelku oproti jinému období dost náročné. Zejména psychicky. Informací z počátku pramálo, pomůcek ještě méně, masáž sdělovacích prostředků ze všech stran atd. Takže obavy a de facto neznalost a teprve postupné poznávání toho, co se na nás řítí, muselo zákonitě alespoň trochu zamávat s každým. Se mnou nevyjímaje. Dům plný lidí nejohroženější cílové skupiny s průměrným věkem cca 85 a více let. Kdo by v tu dobu chtěl být na mém místě? Důležité bylo ale nepo... (dělat) se z toho, a ke všemu se snažit přistupovat racionálně. Tyto pocity ale během velmi krátké doby pominuly.

Co bylo pro vás nejtěžší?

Pochopitelně nastavení všech možných procesů a opatření, abychom byli sami před sebou ubezpečeni v tom, že jsme pro věc udělali maximum. Ale nikdy nebyla, není a nebude jistota, že ten „prevít Covid-19“ Vám do Domova pro seniory a Domova se zvláštním režimem, ale i do zázemí Pečovatelské služby jakoukoliv cestou nevnikne.

Zvláště první dny byly mimořádně náročné, vzhledem k úplně nové situaci bylo málo doporučení, čerpali jsme informace, jak se dalo, ale myslím si, že jsme se s tím poprali obstojně. A ve spoustě věcí jsme byli dokonce napřed před později vydanými doporučenými postupy, mimořádnými opatřeními Vlády ČR a příslušných ministerstev, kraje, hygieny atd. Čistě jen z logiky věci. Naopak postupem času se staly tyto různé oficiální doporučené postupy a opatření nepřehledným chaosem, kde jedna věc pomalu potírala druhou, nechala se vysvětlovat různými způsoby apod. Ale tím nechci jakkoliv shazovat, jak se v počátku se vším naši nejvyšší představitelé s věcí poprali. Snad jen opožděnější uvědomění si, že sociální služby jsou stejně ohrožené, jako zdravotnictví.

A když se cca po 3-4 týdnech začala plnit moje kancelář centrálně přerozdělovanými ochrannými pomůckami, byl už člověk malinko klidnější, i když do pohody to bylo stejně dost daleko. Do té doby jsme byli vděční za jakýkoliv dar, zejména v podobě doma šitých roušek, samovýroby štítů apod. Za to patří všem dárcům z venku i zevnitř velké a upřímné díky. A když se pak po cca dvou měsících rozjela v Česku výroba alkoholové dezinfekce ANTI-Covid, tak to byl také významný milník.

Jak situaci vnímali vaši klienti?

Vím, že drtivá většina ostatních respondentů odpoví, že klientům chyběl kontakt s rodinou. Ano, to je nepochybné. Ale musím na druhou stranu před našimi klienty smeknout. Brali to tak, jak to je. I když bylo kolikrát velmi namáhavé jim opakovaně vysvětlovat, že ne všechna opatření jsou pouze z naší hlavy a že to vše není trest pro ně a pro jejich příbuzné, ale jejich ochrana.

V Domově pro seniory a Domově se zvláštním režimem bych chtěl poděkovat zaměstnancům, kteří ještě před tím, než jsme nainstalovali do služebního přenosného notebooku aplikaci Skype, přes kterou mohli někteří komunikovat se svými příbuznými, tak jim naši zaměstnanci umožnili (a dosud i umožňují) komunikovat i ze svých soukromých telefonů přes různé aplikace WhatsApp, Messenger apod.

Velmi dobře vnímali klienti terénní Pečovatelské služby náš vstřícný krok se zajišťováním nákupů

bez úhrady po dobu „nouzového stavu“, včetně i dalších seniorů ve městě, kteří nejsou našimi stálými klienty. Zde bych chtěl poděkovat i kolegyním a kolegům z dalších středisek za pomoc se zajišťováním této činnosti.

S čím jste se museli potýkat?

Zde budu trošku kritický k některým příbuzným našich klientů a jejich neukázněnosti. Určitě ne ke všem, většina jich přijatá opatření chápala a respektovala. U těch kritizovaných plně chápu, že jim kontakt chyběl vzájemně. Někteří se však snažili různými cestami proniknout a třeba přinést „na tajňačku“ přes plot, výtah, okno, nějaký ten dárek, mlsání, oblečení apod. A to i přes naše opakované ubezpečování, že klienti zde mají vše zajištěno v dostatečné míře a my se jen snažíme co nejvíce eliminovat možnost zavlečení nemoci do zařízení. Nelze v těchto případech koukat jen na svého příbuzného, ale je nutné si uvědomit, že takových náchylnějších osob je zde další stovka.

Našli byste na dané situaci něco, co by bylo možné/vhodné zakomponovat do běžného provozu?

Ano, rozhodně. Vždy jsem byl pyšný na to, že náš domov byl pro veřejnost „otevřený“, někdy možná až moc, a přesto se zde klienti cítili bezpečně (jak vyplývá opakovaně z průzkumů spokojenosti). Jenže všeho s mírou. Díky stavebnímu uspořádání, možná i naší benevolenci a množství různých vchodů do zařízení jsme ihned od 1.3.2020 uzamkli všechny boční (i když někdy bližší) vchody a nechali v provozu jen jeden, ten hlavní ze dvora. A od konce zákazu návštěv (25.5.2020) je odemčen i nadále pouze tento vchod, kde návštěvy plní další opatření (knihy návštěv, čestné prohlášení, dezinfekce apod.). A takto to ve zjednodušené formě zachováme i do budoucna. Určitě vstup pouze hlavním vchodem a knihy návštěv chceme vést i nadále.

A moje závěrečná poznámka:

Už jsem uvedl a opakuji, že smekám před našimi klienty, jak se s tím vším i přes stesk po kontaktu s příbuznými vyrovnali.

A smekám a děkuji drtivé většině zaměstnanců svého střediska, a to na všech úrovních, kteří bez jakýchkoliv řečí, možná ještě více soudržněji, pracovali v plném nasazení. Každému v hlavě běželo to obávané: „coby kdyby“. Musím říct, že tzv. „první linie“ jela bez nemocí, OČR atd. A to mě moc a moc potěšilo. Pochopitelně jsme byli připraveni, že může nastat i situace, že bychom zde museli zůstat v izolaci s našimi klienty. Určitě ne preventivně, tímto směrem jsme nechtěli jít.

Ale nyní mohu s jistotou říct, že mi daná situace ještě více odhalila charaktery mých zaměstnanců, na drtivou většinu jsem pyšný a nemám strach, že kdyby..., tak mám kolem sebe dost široký tým, o který se můžu opřít a který sám osobně ve štychu nenechám. A toto důkladnější poznávání v kritických situacích je pak k nezaplacení.

Jsem pyšným „šéfem svého střediska.“

Bc. Dita Hornová, DiS. - zástupkyně vedoucího střediska č. 2 (Služby pro seniory), vedoucí oddělení sociálně terapeutického:

Těžké období pro nás všechny nebylo jen to čistě „covidové“, ale již na počátku roku, kdy naše zařízení bylo několik týdnů uzavřeno pro návštěvy kvůli klasické chřipkové epidemii. Týden potom byly návštěvy povoleny a od 1.3.2020 na další dlouhé týdny byl opětovný zákaz, který se postupně stupňoval na další a další věci, akce a provoz zařízení, kvůli tomu, jak se postupně zhoršovala situace ohledně Covid-19.

Mimo zákazu návštěv bylo zrušeno společné skupinové stravování v jídelně, skupinové aktivity s klienty, byl vydán zákaz opouštění areálu DS/DZR pro klienty a mnoho dalších a dalších nemilých opatření.

Nejtěžší chvíle prožívali především naši senioři, kteří se nemohli stýkat se svou rodinou a příbuznými, nemohli opouštět brány zařízení (výjimkou byl výjezd k lékaři), nemohli se zúčastnit aktivit, které je moc bavily (bingo, kulturní vystoupení na jídelně, sportovní hry aj.).

Musela jsem s kolegyněmi z oddělení sociálně terapeutického zcela nastavit jiný způsob aktivizace klientů, zaměřeného na individuální terapii, klienti si daleko více chtěli povídat, někteří naopak se uzavřeli do sebe a byli naštvaní na celý svět. Klientům i rodinám jsme nabízeli alespoň kontakt prostřednictvím moderních technologií (Skype aj.).

Senioři byli, čím déle trval tento stav, více a více zkrroušení, demotivováni, naštvaní, podráždění. To samé jsme prožívali a vnímali i ze strany rodinných příslušníků, někteří tuto situaci a omezení chápali, ale našli se i tací, kteří vůči nám vystupovali dost agresivně a asi měli pocit, že jsme ti zlí, kteří si vymysleli tato omezení. Někteří úmyslně porušovali pravidla a omezení, jak rodinní příslušníci, tak i klienti. Bylo jim jedno, že svým chováním ohrožují další desítky lidí.

Samozřejmě psychicky obtížné to bylo i pro všechny naše zaměstnance, na které byl veliký psychický tlak, aby se nákaza nedostala do našeho zařízení, všichni se maximálně snažili, aby toto nenastalo. Na samém začátku stres z toho, že chyběly celorepublikově ochranné pomůcky, stálá dezinfikování, nošení roušek (které ještě je i nyní), přísné dodržování hygienických pravidel, špatná nálada ze strany klientů, tlak a někdy i nevhodné chování ze strany rodinných příslušníků a další a další věci, toto vše bylo naším „denním chlebem“.

Jsme moc rádi, že nyní je situace taková, jaká je, velké díky dlužíme všem zaměstnancům, kteří vše zvládli na jedničku. Jsme rádi, že dochází k postupnému uvolňování opatření. Pokud toto nedej Bože přijde ještě někdy příště, budeme již více na vše připraveni.

Mgr. Lenka Baldinusová - vedoucí Pečovatelské služby:

Jak jste prožívali uplynulé týdny na vašem úseku?

Jak kdo. Někdo se bál, někdo to bral s humorem. Bylo třeba zajistit ochranné pomůcky (což bylo v naší organizaci poměrně rychlé) a přesvědčit personál, že je třeba je používat v každé situaci, a to i když si to klient nepřeje.

Vymyslet postupy u problematických úkonů, apod. Hlavně bylo nutné přesvědčit personál, že se musí chránit i mezi sebou, nejen vůči klientům.

Co bylo nejtěžší?

Asi ten pocit ohrožení, když zaměstnankyně musely do obchodů a jezdit MHD. Obava, že nakazím sebe a ostatní.

Jak situaci vnímali klienti?

Zase jak kdo. Někteří službu rušili, někteří se báli, někteří to podceňovali a nechtěli ochranné pomůcky (asi měli pocit, že když to neřeší, tak se jich to netýká).

S čím jste se museli potýkat?

Asi nejhorší bylo to, že jsme nemohli omezit kontakty s okolím a dodržovat karanténu – děvčata musela do terénu, do obchodů k lékařům, apod.

Měla strach, že když náhodou onemocní, tak kvůli nim může někdo zemřít a ochrana není 100%.

A co ponechat v běžném provozu?

Asi to používání ochranných pomůcek i v případě chřipkového období, viróz, apod.

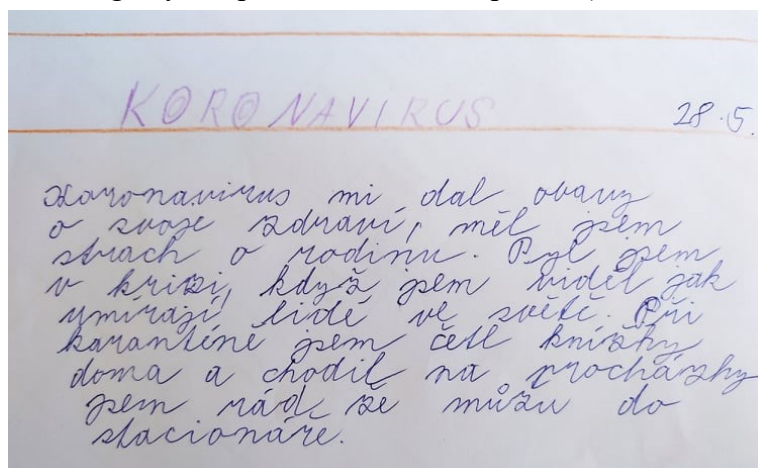
Bc. Jitka Studená a Věra Pourová - denní stacionář Domino:

S postupným šířením pandemie a zaváděním hygienických protiepidemiologických opatření jsme klienty seznamovaly s novými informacemi, jaká hygienická pravidla mají dodržovat, aby minimalizovali riziko nákazy, jak dodržovat správnou hygienu rukou (praktický nácvik dle obrázkového postupu), jak a kdy používat ochranné pomůcky, zejména jsme se snažily o zklidnění atmosféry, kdy z veřejných sdělovacích prostředků se šířily negativní informace o počtu obětí a průběhu pandemie (aby neměli strach, všechna opatření jsou dočasná, musíme vytrvat dokud bude nutné).

Od 16.3.-24.5.2020 byl z důvodu nařízení vlády v rámci protiepidemiologických opatření denní stacionář Domino uzavřen. I přes uzavření stacionáře jsme se aktivně zapojily do šití roušek pro naši organizaci.

Bohužel kvůli uzavření DS a všech omezujících opatřeních týkajících se sdružování lidí jsme přišly o možnost prezentace (účast na 3 akcích v rámci Děčína) výrobků našich klientů s možností získání finanční podpory v formou veřejné sbírky.

Po znovuotevření stacionáře jsme s klienty začali pravidelně řešit dodržování hygienických protiepidemiologických opatření, která stále platila (desinfekce rukou, měření teploty, nošení roušek, jak s

rouškou zacházet, zachování rozestupů uvnitř a zákaz návštěv). Klientům jsme poskytly roušky pro jejich vlastní potřebu. Povídali jsem si o tom, jak prožívali čas po dobu uzavření stacionáře. Většina klientů byla doma, někteří byli s námi v telefonickém kontaktu, kdy jsme jim zodpovídaly případné dotazy a sdílely jsme jejich pocity a zážitky. Pan J.D. sepsal své pocity do zápisu v Kronice denního stacionáře a my mu děkujeme za souhlas se zveřejněním.

Bc. Lucie Písaříková - vedoucí střediska č. 3 (Služby pro osoby se zdravotním postižením):

Jak jste prožívali uplynulé týdny na Vašem úseku?

Středisko č. 3 - Služby pro osoby se zdravotním postižením vnímalo situaci ohledně vyhlášení nouzového stavu velmi vypjatě. Vnímání mediálních zpráv bylo zatěžující, o sociálních službách se zpočátku nemluvílo, jen o zdravotnictví. Denní příjem usnesení o preventivních opatřeních proti šíření epidemie ze všech stran např.: ministerstva MZ, MPSV, Vlády ČR, krajské hygieny, sociálních agentur, asociací, KÚÚK, krizových štábů, apod, působil obrovským tlakem na zajištění opatření v pobytových zařízeních. Náročné bylo dát všem správné a aktuální informace včas, vnášet pozitivní pohled na pracoviště, zaměstnanci měli obavy z případného zanesení viru do zařízení, klienti opatření zákazu vycházení vnímali smutně.

Komunikace se snížila s okolím celkem razantně na minimum, pouze telefonicky, elektronicky i s rodinami, opatrovníky, veškerá zdravotní vyšetření, aktivity se zastavily. V akutním neodkladném stavu zdravotních potíží klientů se konzultovalo opět telefonicky, výjimečně se zajistil výjezd.

Hlášený rizikový kontakt u personálu a klientů vnášel obavy ze zavedení nákazy mezi klienty samotné, ale i domů, mezi příbuzné, apod. Stavěli jsme dobrovolné týmy zaměstnanců ochotné sloužit 24 hodin pro případ vyhlášení karantény v zařízení, každý z týmu byl nápomocný, i nad rámec svých

povinností. Některá opatření a zprávy byly řešeny ve večerních hodinách, o víkendech a svátcích, i přesto každý byl k dispozici. Tvořily se krizové plány na každý úsek střediska, vypuknutím epidemie a nouzového stavu byly uzavřeny obchody, nebyl k sehnání sortiment OOPP, MČDP, dezinfekce (zásoby byly na cca 1 měsíc) a postupně docházely. Zaplavila nás četnost hlášení, dotazníků, statistik, pomoc přicházela po cca 1-1,5 měsíci.

Museli jsme se samostatně postarat o roušky, které jsme šili jak pro středisko, ale i kolegům jiných středisek v CSS.

Jedno z opatření bylo i uzavření denního stacionáře od 16.3. - 24.6.2020, 25.6. znovu otevření za předpokladu nastavení hygienických pravidel v provozu, pravidel návštěv v zařízeních.

Postarali jsme o zajištění a usnadnění komunikace klientům s okolím, rodinami, soudy, opatrovníky, apod., komunikačními aplikacemi SKYPE, WhatsApp.

V rámci Děčína náš personál pomáhal zajišťovat bezplatnou péči seniorům Děčína, tj. donášku nákupů ve stylu pečovatelských služeb v pracovních dnech.

Denně jsme řešili s klienty odloučení od známých, rodin, absenci aktivit, některých veřejných služeb, aj. Jako pozitivum vnímáme vzájemnou podporu lidí, kteří nám nosili a posílali roušky, firmy nám darovaly dezinfekce, apod. Tímto všem za jejich pomoc upřímně děkujeme.

Co bylo pro Vás a Váš tým nejtěžší?

Nejtěžší bylo sehnat ochranné pomůcky, orientovat se v množství opatření, některá byla protichůdná, zachovávat klidnou atmosféru na pracovištích, mezi zaměstnanci a klienty, zajistit včasné předání aktuálních informací všem.

Nahrazovat chybějící personál, který byl v nemoci, na OČR, preventivních karanténách, rušit lidem dovolené. V časové náročnosti stmelit tým, vytvářet krizové postupy, izolační prostory, shánět pomůcky a pomáhat si mezi sebou především s psychickou pohodou, personál byl velmi vytížen a unaven.

Nemocnice pouštěly klienty bez testů na protilátky bez výsledků, výsledky zpočátku trvaly až 1-2 týdny, apod. a tím rostly velké obavy z nákazy.

Jak situaci vnímali Vaši klienti?

Klienti špatně vnímali izolace od rodin, opatrovníků, mezi vrstevníky, izolaci od běžného života, nezbytná opatření.

S čím jste se museli potýkat?

Vnímání zdravotního rizika šířící se koronavirové infekce a opatření k jejímu řešení mezi klienty, zaměstnanci venku při řešení nákupů a potřeb u lékařů, odsuzování okolí nakažených, osoby s rizikovými kontakty. Náročné bylo vědomí zodpovědnosti vůči klientům, abychom je nevystavili případné nákaze.

Našli byste na dané situaci něco, co by bylo možné/vhodné zakomponovat do „běžného“ provozu?

Předzásobení ochrannými prostředky mycími, dezinfekčními, předběžné dohody o zástupech za chybějící nepřítomné zaměstnance, Rapid testy i pro klienty (mít k dispozici), i pro personál, který nebyl jmenován v opatřeních (ač jsme vlastními silami sehnali i pro ně testy), chráněné bydlení – úplně vyjmuté z opatření státu (nepomohly ani dotazy na KHS), izolační pokoje - osvědčilo se v praxi jako výborná prevence, pomoc při sporných příznacích nebo čekání na výsledky testů, apod. Školení personálu práce s rizikem a stresovými situacemi.

Bc. Martin Peč - vedoucí Kontaktního centra:

Jak jste prožívali uplynulé týdny na Vašem úseku?

„Uplynulými týdny“ v dotazu rozumím pro účely odpovědi na otázku období trvajících od 16. 3. do 8. 5. 2020, kdy došlo v souvislosti s vyhlášením nouzového stavu a vládními opatřeními k podstatnému omezení fungování naší služby (KC + TP). To v praxi znamenalo, že monitoring v rámci terénních programů byl omezen na dvě hodiny denně (jedna hodina dopoledne, 1 hodina odpoledne), výměny v terénu pak v převážné většině pouze po dohodě (telefon nebo FB), kontaktní místnost byla uzavřena, výměny na KC probíhaly přes prosklené dveře a poradenství se uskutečňovalo po telefonu. Z osmi členů našeho týmu byli denně v inkriminované období v „první linii“ vždy pouze čtyři pracovníci. Zbylí pracovníci vypomáhali jiným střediskům. Od 11. 5. přešli do běžného víceméně standardního režimu TP a od 18. 5. i KC – pochopitelně že s jistými omezeními: vstup na kontakt je podmíněn testem na COVID-19, výměny v terénu jsou pak omezeny na veřejné prostory.

Co bylo pro Vás a Váš tým nejtěžší?

Nejtěžší byly zpočátku nejistota, obavy a strach, které pramenily z nedostatku informací, a to jak co se týče samotného COVIDU-19, tak provozních záležitostí. Díky metodickým pokynům MPSV a doporučení Národního monitorovacího střediska pro drogy a závislosti jsme se ale poměrně rychle a věřím že i efektivně na novou situaci adaptovali a najeli na „nouzový režim“, který byl rámcově popsán v první odpovědi.

Jak situaci vnímali Vaši klienti?

Nejvíce dotčenou skupinou byli z logiky věci klienti, kteří pravidelně navštěvují naši kontaktní místnost a využívají hygienického a potravinového servisu. Vzhledem k tomu, že během koronavirové krize všechna nízkoprahová zařízení v Děčíně, jejichž služeb využívají naši klienti (to se týká nejvíce Jonáše) omezila svůj provoz, rozhodli jsme se koncem března, že umožníme našim klientům využít hygienického servisu – pochopitelně za dodržení přísných hygienických opatření. Během omezeného režimu jsme také zachovali zprostředkování potravinové pomoci. V průběhu oněch necelých dvou měsíců jsme naše klienty pravidelně informovali o dění v souvislosti s koronavirovou krizí. Co musíme ocenit, je disciplinovanost, ukázněnost a pokora, kterou naši klienti v průběhu krize projevovali. Až na jedinou výjimku jsme nezaznamenali jediný konflikt či vyhocenou situaci.

S čím jste se museli potýkat?

Samozřejmě s mírným diskomfortem v práci (nošení roušek, stálá dezinfekce rukou a prostorů, odepření některých služeb klientům z hlediska přísných opatření). Cíle a poslání naší služby se nijak během krize nezměnily. Čas, který jsme získali tím, že nám odpadla přímá práce s klienty, jsme využili k revizím IP a další administrativní agendě.

Našli byste na dané situaci něco, co by bylo možné/vhodné zakomponovat do „běžného“ provozu?

Jeden z pozitivních výstupů z koronavirové krize je zhmotněn v krizovém plánu, který byl vypracován za účelem eliminace možné hrozby, které jsou spojené s možnou nákazou, k níž by mohlo dojít v provozované sociální službě. Jsme tak víceméně připraveni na očekávanou druhou vlnu. Jako pozitivum lze hodnotit skutečnost, že krize ukázala, že náš pracovní kolektiv ukázal týmového ducha, kompaktnost, odolnost a připravenost čelit mimořádné situaci a adaptovat se na ni.

Přímý ohlas z terénu: Klienti – především pak ti, ke kterým dojíždíme mimo Děčín – ocenili skutečnost, že služba s jistými omezeními vůbec funguje. Jeden náš stálý klient z Benešova nad Ploučnicí to vyjádřil při našem březnovém setkání bez obalu: „Ty vole, koukám jako blázen, že i na feťáky taďy v tý krizi společnost myslí.“

Bc. Martin Peč - vedoucí Děčínského doléčovacího centra

Jak jste prožívali uplynulé týdny na Vašem úseku?

Z počátku jsme se potýkali s nejistotou, ze které pramenily obavy, co a jak se bude dít, jak se bude situace vyvíjet. Obavy záhy vystřídaly rozlady nad způsobem, jakým k nastalé situaci přistupovala vláda. Tento údiv ve značné míře zastínil strach z nákazy. Nicméně se nám dařilo ve službě fungovat i v rámci nastavených opatření a obavy postupem času odeznívaly.

Co bylo pro Vás a Váš tým nejtěžší?

Možná paradoxně, ale jako nejtěžší v nouzovém stavu se ukázala výuka školáků, kteří byli nuceni vzdělávat se jinak, než obvykle.

Jak situaci vnímali Vaši klienti?

Odlíšnost v přístupu klientů byla patrná. Někteří se potýkali se strachem. Ten se nám ale dařilo rozptýlovat poskytovanými informacemi. Chtěli jsme co nejvíce zabránit různým domněnkám a fantaziím. Mezi klienty se pochopitelně našli i ti, kteří by byli nejradši co nejdříve promořeni.

S čím jste se museli potýkat?

Asi jako pro všechny, pamatovat a dbát na zvýšená hygienická opatření. Zejména nošení roušek, které vnímáme v některých situacích jako přinejmenším diskutabilní.

Našli byste na dané situaci něco, co by bylo možné/vhodné zakomponovat do „běžného“ provozu?

Určitě můžeme mluvit o nastavení krizového pandemického plánu. Ten je již v současné době připraven. Stejně tak se neztratí aplikátory dezinfekcí a dostatek ochranných prostředků.

Tipy na výlet - Lovoš

Území, kterým prochází trasa naučné stezky Lovoš, patří bezpochyby k přírodovědně nejbohatším a turisticky nejatraktivnějším koutům Chráněné krajinné oblasti České středohoří. Lesnatý vrch Lovoš s nadmořskou výškou vrcholu 569,7 m je spolu s Kybičkou (též Malý Lovoš, 489,0 m) významnou krajinnou dominantou okolí města Lovosice, jehož název se jménem vrchu souvisí. Důvodem k tomu, že tato naučná stezka byla vybudována již v roce 1981, jako první na území Českého středohoří, byly zejména přírodní hodnoty území. Pro umístění naučné stezky byl zvolen prostor mezi údolím Labe, kde se nachází proslulá Brána Čech, a centrální částí horopisného podcelku Milešovské středohoří. Návštěvník má možnost projít malebné Oparenské údolí směrem proti proudu Milešovského potoka a vystoupit na vrchol Lovoše, odkud se naskýtá jedinečný rozhled na sousední vrchy a v případě příznivého počasí i poměrně daleko do krajiny Litoměřicka a jeho okolí. Hlavním cílem naučné stezky je seznámit nás s pestrostí geologické stavby masívu Lovoše a Brány Čech, zajímavostmi tohoto území z hlediska geomorfologického, přiblížit bohatost a rozmanitost zdejších přírodních stanovišť a také upozornit na některé historické zajímavosti a dlouhodobé i dnešní hospodářské vlivy člověka na zdejší krajinu, která je v rámci Čech mimořádná. Lovoš je národní přírodní rezervací a je součástí soustavy Natura 2000.

Zdroj: <http://ceskestredohori.ochranaprirody.cz/informace-pro-navstevniky/naucne-stezky/naucna-stezka-lovos/>

CSS listy, čtvrtletník Centra sociálních služeb Děčín, příspěvkové organizace, ročník 12, číslo 2 ze dne 30. června 2020

Vydavatel: Centrum sociálních služeb Děčín, příspěvková organizace. MK ČR E 18790

28. října 1155/2, 40502 Děčín I

IČO: 71 23 58 68